

[Udenrigsministeren]

nale organisationers rolle som formidler af samarbejde mellem nationerne. Dette indebærer naturligvis også, at regeringen vil vedstå de forpligtelser, Danmark har påtaget sig over for de multilaterale bistandsorganisationer, og honorere de berettigede forventninger, der er skabt i organisationerne om fortsat dansk støtte. Derfor forudsiger regeringen på kortere sigt ikke noget brud med den hidtidige fordeling mellem multilateral og bilateral bistand.

Regeringen lægger vægt på, at Danida sættes i stand til i højere grad end hidtil at følge de multilaterale organisationers arbejde, således at der tilvejebringes et mere velfunderet grundlag for vore multilaterale dispositioner på længere sigt.

Enhver regering har både en ret og en pligt til løbende at vurdere de forskellige elementer i dansk bistandspolitik kritisk i lyset af de indhøstede erfaringer og den faktiske udvikling. Det gælder naturligvis også for de multilaterale bidrag, og et af de centrale punkter i en sådan vurdering må være byrdefordelingen mellem de enkelte giverlande.

6. FNs udviklingsprogram, UNDP, er et godt eksempel på byrdefordelingsproblemet. Selve ideen med at lade UNDP koordinere FN-systemets faglige udviklingsbistand og dermed søge at sikre, at bistanden også bliver i overensstemmelse med udviklingslandenes udviklingsplaner, er god. Det er derfor også naturligt, at især Danmark og de øvrige nordiske lande i en årrække har ydet endog meget betydelige bidrag til UNDP for derigennem at vise et eksempel for andre lande. Allerede den tidligere regering måtte imidlertid erkende, at det ikke i tilstrækkelig grad var lykkedes at få andre lande til at øge deres bidrag til UNDP. Og da det danske UNDP-bidrag i 1979 blev fastfrosset til 328 mill. kr. årligt, var begrundelsen da også ønsket om en mere rimelig byrdefordeling mellem giverlandene.

I den hjemlige debat er der også blevet givet udtryk for en kraftig kritik af, at Danmark ydede et betydeligt større bidrag til UNDP end andre – især større – industrilande, samtidig med at disse landes virksomheder tog hovedparten af ordrerne. Selv om regeringen ikke finder, at spørgsmålet om danske leverancer bør være afgørende for størrelsen af de danske bidrag til de enkelte organisationer, er der næppe tvivl om, at en

sådan kritik kan få negativ indflydelse på tilslutningen til dansk bistand.

Det centrale er imidlertid, at andre giverlandes opslutning om UNDP – og i øvrigt også om andre større programmer – er en forudsætning for at sikre programmets videreførelse på længere sigt. UNDP står i dag i den situation, at man højst kan påregne at gennemføre 60 pct. af det planlagte program.

Regeringen vil aktivt støtte de igangværende bestræbelser inden for UNDP på at tilvejebringe et bedre og mere forudsigeligt finansieringsgrundlag, således at programmets centrale funktioner kan fastholdes, men finder ikke, at der i den nuværende uafklarede situation bør ske en forhøjelse af det danske UNDP-bidrag.

7. Ligesom for de multilaterale bistandsorganisationer finder regeringen, at Danmark i stigende grad bør udnytte mulighederne for at følge og påvirke EFs bistandsindsats.

EFs samarbejde med en lang række lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet under den såkaldte Lomé-konvention omfatter en vifte af virkemidler til fremme af disse udviklingslandes økonomiske og sociale situation. Lomé-konventionen sikrer således disse lande ikke alene en betydelig udviklingsbistand, men også særlige fordele i handelen med EF og en vis garanti mod svigtende indtægter ved eksport af råvarer til EF. Regeringen vil arbejde for en styrkelse af Lomé-samarbejdet. Der er i international sammenhæng tale om en enestående aftaleform, hvis betydning for udviklingslandene illustreres ved, at senest Angola og Moçambique har meddelt, at de vil deltage i forhandlingerne om Lomé-konventionens fornyelse.

Regeringen vil gå ind for, at bistanden til de udviklingslande, som ikke er tilsluttet Lomé-konventionen, bliver forøget. Der bør på denne måde tilstræbes en mere rimelig geografisk balance i EFs samlede bistandsindsats, således at den kommer til at omfatte alle fattige udviklingslande.

8. Den bilaterale danske bistand har hidtil været nogenlunde ligeligt fordelt mellem gaver og lån.

I modsætning til gavebistanden er statslånene i overvejende grad bundet til leverancer af dansk kapitaludstyr og danske tjenesteydelser. Den umiddelbare adgang, dansk erhvervsliv herved får til at deltage aktivt i udviklingssamarbejdet, er efter regeringens op-